

แหวนหมั้น

บทที่ 7

“...พี่รู้จักคณกริชว่าเอมไปสอนภาษาอังกฤษให้เด็ก ต้องกลับบ้าน คำมีดอยู่เสมอ พี่ไม่สบายใจเลย เป็นห่วงเอมมาก ไม่เข้าใจว่าทำไมเอม จะต้องทำอย่างนั้น รายได้จากการสอนพิเศษคงไม่ได้มากมายอะไร ไม่คุ้มกับการที่จะต้องกลับบ้านคำมีดและเอมก็เชื่อว่าจะขัดสนเรื่องเงินทอง พี่เข้าใจว่าคงจะมีเหตุผลอื่นที่สำคัญกว่า ใช่ไหม เอมเองไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับพี่เลย พี่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเป็นเพราะอะไร...”

ถ้าเลิกได้ก็เลิกเถอะนะครับ พี่ขอร้อง เด็กนักเรียนของเอมคง จะหาครูคนใหม่ได้ไม่ยาก ปีนี้เป็นปีสุดท้ายของการศึกษาของเอมแล้ว พี่อยากให้เอมใช้เวลากับการเรียนให้เต็มที่ อีกไม่นานพี่ก็จะได้ปริญญาโท กลับไปหาเอม แล้วเราก็จะแต่งงานกัน.....”

เอมมรรออ่านจดหมายของคู่หมั้น ซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อเธอว่างและ เหนงา เผลอคลำหาสร้อย แล้วก็ตั้งใจหายเมื่อพบกับความว่างเปล่า

นึกถึงคนที่ได้มันไป เขาเป็นคนไทย... ไม่ใช่นักท่องเที่ยวชาว ฟิลิปปินส์ดังที่กล่าวอ้าง แต่ว่าเขาหลอกเธอเพื่ออะไรกัน เขาใช้ ภาษาอังกฤษกับเธอ ด้วยสำนวนและสำเนียง รวากับอยู่กับภาษานั้นมา ตลอดชีวิต รูปร่างสูงใหญ่ลำสัน ลักษณะท่าที ตลอดจนสีผิวของเขาก็ ผิดแผกไปจากคนไทย ทำให้เธอเชื่อสนิท

เธอนึกเวทนาตัวเองที่โง่อย่างสนิทใจ ทำให้เขาหลอกเอาได้ เขาคงจะหัวเราะเยาะเธอลับหลังเป็นแน่แท้

หญิงสาวยังรู้สึกถึงความปั่นป่วนรวนเรในอารมณ์ ที่เขาก่อทวนให้ เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า เธอยังจำดวงตาที่มีประกายแพรวพราวช่างเล่น และในบอ่ยครั้งก็คมกริบกรุ่มกรมอย่างน่าหวั่นใจ

เธอยังไม่ลืมสัมผัสของมือที่อบอุ่นแข็งแรง และลมหายใจที่รินรด ไบหน้า และที่เธอไม่สามารถลิ้มได้ที่สุดก็คือ รสจืดที่เขาประทับลงที่ ริมฝีปากของเธอ

จูบซึ่งแม้แต่ลิทธาผู้เป็นคู่หมั้นยังไม่เคยจะกระทำ

ลิทธาเคยจับมือถือแขน เคยโอบเคยกอด และจูบของเขาก็จะ เป็นจูบที่ศิโรชะ ที่หน้าผาก และที่แก้ม แม้แต่จะเคยประทับเบาๆ ลงที่ ริมฝีปากบ้าง ก็หาได้ระอุอุ่นไปด้วยความสนิทเสนหาพิศวาสรัฐจวนไม่

ใจเธอเตลิดล่อยไปถึงเขาผู้นั้น เขาผู้เป็นบุคคลลึกลับที่เผชิญผ่าน เข้ามาในชีวิตของเธอ เปิดความรู้สึกนึกคิดและจิตใจของเธอ ให้พบกับ รสชาติแปลกใหม่ที่ไม่เคยพานพบมาก่อน

แล้วเขาก็อันตรธานหายไป

“...มีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับครอบครัวของเอมที่พี่สืบทอด...”

เป็นตอนหนึ่งที่เธอเขียนลงในจดหมาย... “ไม่ใช่ว่าเอมเจตนาจะปิดบัง แต่ เอมไม่อยากให้พี่สืบทอดหนักใจ หลังจากที่พ่อตายแล้ว แม่บริหาร การงานและการเงินผิดพลาดตลอดมา และไม่ยอมฟังคำทัดทานตักเตือน ของใครๆ ทั้งสิ้น จนถึงตอนนี้ ครอบครัวของเอมมีปัญหาเรื่องการเงิน อย่างมาก แม่เป็นหนี้ธนาคารและถึงกับขายแหวนหมั้นของเราไป...

ความจริงแล้วเอมไม่ได้ไปสอนหนังสือพิเศษให้เด็กตามที่ใครๆ เข้าใจ แต่ที่เอมไปทำงานกับบริษัทนำเที่ยวแห่งหนึ่ง.....”

เอมมรรถอนใจ มองดูจดหมายฉบับนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก็ขย่ำทิ้งลง ตะกร้า เธอไม่อาจบอกความจริงแก่เขาได้

ไม่ว่าจะสนิทสนมกลมเกลียวกันอย่างไร เธอก็ยังไม่กล้าบอกเขา ไม้รู้ว่าเขาจะคิดอย่างไร และเธอก็หวังกลัวสิ่งที่จะเกิดตามมา

อีกประการหนึ่ง ลิทธาจากบ้านไปไกล ชีวิตในต่างแดนคงจะไม่ นำอภิรมย์นัก ทั้งเขายังมีภาระหนักที่จะต้องเรียนให้สำเร็จ เธอไม่ควร นำปัญหาทรมานทับลงไปใส่เขาอีก จดหมายจากเธอล้วนแต่ราบรื่นเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีทั้งสิ้น

เธอเขียนจดหมายอย่างผิดฝัน รู้สึกผิดต่อคู่หมั้นอยู่อย่างเต็มที่ ทั้งแหวนหมั้น ทั้งสร้อยที่เขามอบให้ ล้วนถูกขายไปจนหมด เธอไม่อาจจะรักษามันไว้ได้ แต่นั่นเป็นเพียงสิ่งของ

ก็แล้วร่างกายและจิตใจของเธอเล่า

เธอได้พาตัวเองเข้าไปสู่ประสบการณ์ที่ล่อแหลม เริ่มจากการไปทำงานหารายได้ในช่วงปิดเทอมซึ่งสัทธาจะต้องไม่ยอมให้ทำหากว่ารู้ การเข้าไปทำงานนำชาวต่างประเทศท่องเที่ยวไมใช่งานที่น่าไว้วางใจ มีคนมากมายหลายประเภทที่จะต้องเกี่ยวข้องกับด้วย บางคนก็ฉวยโอกาส เอากับผู้หญิงที่อ่อนเยาว์ และก็มีที่เป็นบุคคลอันตรายปะปนอยู่..! งานบริการนี้ ต้องอาศัยความพยายามและน้ำอดน้ำทนอย่างยิ่งยวดเพื่อให้ ลูกค้าพึงพอใจ และพวกเขา ก็จะกำนัลเงินหรือของขวัญให้เป็นการตอบแทน

มันไม่ใช่เรื่องที่ครอบครัวผู้ดีเก่าที่มั่งคั่งของเขาจะภาคภูมิใจ

สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากชายผู้อ้างเป็นนักท่องเที่ยวชาวฟิลิปปินส์ผู้นั้น เธอรู้แต่แรกแล้วว่าเป็นการอันตรายที่จะอยู่ใกล้ ที่ทำและประกายตากริรมิเจ้าชู้ของเขานั้น ประกาศอยู่แต่แรกแล้ว ว่าเขามาหมายสิ่งใดจากเธอ แต่เธอก็ยังพาตัวเข้าไปหา ไม่แน่ใจว่าเธอทำเพื่อเงินค่าจ้างที่เขาเสนอให้ แต่ดูเหมือนจะมีอำนาจลับบางอย่างเรียกร้องเธออยู่ลึก ๆ

จิตใจของเธอหวั่นไหวไม่รู้กี่ครั้งก็ห็น เธอไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่รู้สึกรังเกียจในการได้อยู่ใกล้ พูดคุยกับเขา

เธอไม่ได้แสวงหาสัมผัสและจุมพิตนั้น แต่ว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วเธอก็ไม่อาจลบเลือนมันจากใจได้

เธอไม่ได้พยายามที่จะลบจะเลือนผู้ชายคนนั้นเสียด้วยซ้ำ.....

เอมอมรรู้สึกแปลกใจเมื่อพบคมกริชจอตระตรออยู่ที่หน้าตึกเรียน เขาเคยมาที่นี้หลายครั้งกับสัทธา ซึ่งก็นับว่านานมากแล้ว

หญิงสาวเดินมากับกลุ่มเพื่อนที่อาศัยกลับบ้านด้วยกันเพราะอยู่ในเส้นทางเดียวกัน เขานั่งคอยอยู่บนเก้าอี้ใต้ต้นไม้ใกล้เคียงกับที่จอตระตรอ ครั้นเห็นกลุ่มของเธอเดินมาก็ลุกขึ้นโบกมือให้

เธอสะกิดบอกเพื่อนๆ ก่อนจะเดินแกมวิ่งเข้าไปหา

“พีคม มาทำอะไรที่นี่คะ”

“แค่แวะมา” สีหน้าเขาเคร่งขรึมหมองคล้ำ “จะกลับบ้านหรือยังไปกับพีคิ”

เธอออกจะแปลกใจ แต่ท่าทีที่เห็นทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้

“คะ พีคมรอเดี๋ยวนะคะ เอ็มจะไปบอกเพื่อนก่อน”

เธอเดินกลับไปพูดกับเพื่อนๆ อยู่ชั่วครู่ก็เดินยิ้มกลับมาหา คมกริชเปิดประตูจอตระตรอ เธอโบกมือส่งเสียงหัวเราะกับเพื่อนๆ เมื่อรถเขาเลื่อนผ่าน เมื่อหันกลับมาก็เห็นใบหน้าด้านข้างที่หม่นหมอง

“พีคมไปไหนมาคะ”

“ไปหาเพ็ญแล้วกลับมา”

สถานศึกษาของเธอและเพ็ญระพี อยู่ห่างกันคนละทิศ เขาต้องเสียเวลาไม่น้อยกว่าจะขับรถจากที่นั่นมาถึงที่นี่ เธอรู้สึกแปลกใจ

“แล้วพบกันหรือยังคะ”

“ยังเลย พีคัมเพื่อนๆ เขา พวกนั้นมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ เหมือนกับพีเป็นตัวละครน่าสมเพชอะไรสักอย่างหนึ่ง”

“แหม... พีคัมคิดมากไปเองกระมัง”

“ไม่รู้สิ ระยะเวลาที่เพ็ญเปลี่ยนไป เหมือนเขาพยายามที่จะ...ตัดตัวออกห่างจากพี”

เธอนิ่งไป เธอและเพ็ญระพีห่างกันไปพักหนึ่ง เพ็ญระพีไปเที่ยวต่างประเทศ เมื่อกลับมาเอมอมรรก็ติดอยู่กับงานชั่วคราวของเธอ มีการคุยกันบ้างแต่ช่วงนั้นคู่รักทั้งสองก็ยังไปกันได้ดี

เพิ่งจะมาในระยะหลังๆ นี้ที่เพ็ญระพีหลุดปากพูดถึงผู้ชายคนใหม่..! เป็นหนุ่มนักเรียนนอกเจ้าเสน่ห์ที่รูปหล่อพอรวาย แต่เพ็ญระพีก็ไม่ได้พูดอะไรมากเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ เพราะเกรงใจที่เธอและคมกริชสนิทกัน

“เวลาพีไปหา ทำทางเขาเบื่อกๆ ชวนไปไหนก็ไม่ไป เขาไม่ค่อยอยู่บ้าน ไปไหนกับใครก็ไม่รู้ ถามก็โกรธ พีไม่รู้จะทำอย่างไรดี...”

เอมอมรรได้แต่ถอนใจ คมกริชเงิบไปครู่หนึ่งแล้วก็ถาม

“แล้วเอม ยังไปสอนพิเศษอยู่หรือเปล่า”

มารดาของเธอบอกเขาเช่นนั้นเพราะอายุที่จะพูดตามความจริง และเธอก็ได้แต่คล้อยตามความเข้าใจของเขารวมถึงเพ็ญระพีด้วย

“เอมเลิกทำงานแล้วค่ะ”

เธอตอบ เธอเลิกทำงาน เพราะว่ามันทำให้เธอต้องขาดเรียนและอ่านตำราไม่ทัน กับเพราะสิทธิได้ขอร้องมาทางจดหมายด้วย แม้เขาไม่รู้ว่าคุณจริงแล้วเธอทำงานอะไรก็ตาม

“ดีแล้วละ ขยันเรียนหนังสือดีกว่า อีกไม่นานก็จะจบแล้ว”

เขาถอนใจ “นายสิทธิโชคดีจริงๆ ที่มีคุณหมั่นอย่างเอม พี่ชียังไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี”

“พี่คมลองปล่อยเพ็ญสักพักหนึ่งไม่ดีหรือคะ เพ็ญอาจจะแค่กำลังห่อเพื่อนใหม่ อีกหน่อยก็คงจะกลับมาดีเหมือนเดิม”

“ถ้าเขารักพี่ เขาก็จะต้องกลับมาใช้ใหม่”

“ใช้ชู้คะ”

“แต่พี่ไม่แน่ใจว่าเขารักพี่” เขาพูดอย่างหัวงันไหว “บางครั้งเขาก็ดี... อ่อนหวาน เอาอกเอาใจ แต่ก็บ่อยทีเดียวที่เขาแสดงออกว่าเบื่อหน่าย ผิดใจ มาในระยะนี้เขาแสดงออกชัดเจนเลยที่ไม่อยากพบพี่”

“พี่คมอย่าคิดมากเกินไปซีคะ”

“พี่ไม่ได้คิดมาก... พี่ไม่หลอกตัวเองหรือคะ”

เธอถอนใจ “เอมไม่รู้ว่าจะช่วยพี่คมอย่างไรดี”

“ว้อท เอเวอร์ วิล บี, วิล บี พี่จะพยายามทำใจนะเอม”

เขาพาเธอมาส่งบ้าน เอมอมรรชนเขาให้อยู่ต่อ เธอคิดว่าเขาจะปฏิเสธและแวะไปดูเพ็ญระพีซึ่งอยู่บ้านใกล้กัน แต่คมกริชกลับรับคำ

“เอมจะลองโทรไปหาเพ็ญที่บ้านดีไหมคะ”

“ก็ได้จะ”

เธอต่อโทรศัพท์ถึงญาติสาว ทางปลายสายตอบมาว่าไม่อยู่ และเพราะว่าคนพูดรู้จักกับเธอ จึงพูดตามจริงว่า เพ็ญระพีและเพื่อนสาวๆ กลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งเนื้อแต่งตัวใหม่ แล้วก็นั่งรถออกจากบ้านไปอีก

“คงจะไปเที่ยวกันละคะคุณเอม คินนี่ยังงี้ๆ ก็ต้องดีมากกว่าจะกลับ”

เธอได้แต่กลับมาบอกคมกริชว่าเพ็ญระพีไม่อยู่บ้าน

คมกริชนั่งซุ่มอยู่บนเก้าอี้นวม ดูภาพยนตร์จากวิดีโอที่เธอเลือกให้ เธอเลือกหนังตลกและหัวเราะน่า ชื่นชวนให้เขาขบขันไปกับเนื้อเรื่องด้วย

อริยากลับจากมหาวิทยาลัยเมื่อเวลาใกล้ค่ำ เธอเป็นนักศึกษา ชั้นปีที่หนึ่งของมหาวิทยาลัยเดียวกับเพ็ญระพี เรียนคนละคณะ แต่ก็ใกล้กันพอจะได้พบเห็นบ่อยๆ

เอมอมรรีบดึงน้องสาวไปกำชับกำชาเสียก่อนว่า ห้ามเอ่ยถึงเพ็ญระพีเด็ดขาด

“ทำไมเธอ”

“ก็พี่คมเค้ากำลังเข้าใจอยู่นะซี”

“อ้อ...มิน่าซิ หน้าตาถึงไม่เสวยเสียเลย... โธ่เอ๊ย ก็รักใคร่ไม่รักมารักพี่เพ็ญนี่นา เห็นอยู่ชัดๆ แต่แรกแล้วว่าไปด้วยกันไม่ได้”

“เห็นชัดๆ ยังไงยะ” พี่สาวถาม

“ก็พี่เพ็ญเขาออกจะเปรี้ยว ส่วนพี่คม ถึงจะรูปหล่อพออวยแต่ขอโทษ... สุดจืดเลย...” เด็กสาวเน้นส้อมเสียง

เอมอมรรีบขำๆ “พี่ไม่เห็นว่าคุณจะสุดจืดเลย”

“อ้อ ไม่เห็นซิ ก็เขาแบบเดียวกับพี่สนิท แบบเดียวกับขวัญใจพี่เอมก็เลยเห็นเขาเพอร์เฟ็ค แต่พี่เพ็ญไม่ใช่อย่างพี่เอมนี้ พี่เพ็ญเขาชอบตื่นเต้นหัวเราะเวลาไม่มีใคร มีแต่พี่คมเขาก็โอเคละ แต่ถ้ามีคนอื่นในแบบที่เขาชอบ เขาก็ไม่เห็นพี่คมอยู่ในสายตาหรอก”

ในวันต่อมา คมกริชก็แวะเวียนมาหาสองพี่น้องอีก เล่าว่าเขามาหาเพ็ญระพี แต่ว่าไม่พบ

สองพี่น้องเอาอกเอาใจเขาเป็นอย่างดี ชายหนุ่มรู้สึกดีขึ้นมาก เอมอมรรสุภาพนุ่มนวล ขณะที่อริยาผู้แก่นแก้วซุกซนและช่างพูด ก็มีเรื่องสนุกสนานมาเล่าให้ได้หัวเราะกันไม่รู้จบ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ในขณะที่ทั้งสามกำลังรับประทานอาหารด้วยกัน เอมอมรรลุกไปรับโทรศัพท์ เป็นเสียงของเพ็ญระพี

“ฮัลโหล นั่นเอมหรือ นี่เราเอง ตัวเองกำลังทำอะไรอยู่”

“กำลังทานข้าวกับยายอะ และพี่คมก็อยู่ด้วย”

“เธอ” เสียงถาม ไม่ระแวงหึงหวงแม้แต่น้อย “เขาไปทำไมนะ”

“เขามาหาเพ็ญแต่ไม่พบก็เลยแวะมา นั่นตัวเองอยู่ที่ไหน ได้ยินเสียงยังกับมีใครๆ อยู่กันเยอะแยะ”

“เราอยู่บ้านยายสมรัก วันนี้วันเกิดสมรักเขาอะ แต่ไม่มีใครมาหรอก มีเพื่อนๆ สิบกว่าคนเท่านั้นเอง เออ... ฐิ๋มใหม่เอม มีคนเขาอยากจะรู้จักตัวละ”

“เธอ ใครละ” เสียงถามไม่สนใจ บ่อยไปที่เพื่อนชายของกลุ่มเพ็ญระพืออยากรู้จักเธอ แต่ว่าหลังจากรู้จักแล้วก็ผ่านเลยไปไม่มีอะไรเป็นพิเศษ หนึ่งเพราะเธอมีคู่หมั้นแล้ว และสอง เพราะเธอปลื้มตัวห่างจากผู้คนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนในกลุ่มรักสนุกหือหวาอย่างญาติสาว

“วันหลังเราจะพาไปแนะนำให้รู้จักนะ ที่จริงตั้งใจว่าจะไปคืนนี้ เพราะเขาคนนั้นบอกว่าอยากจะมาจริงๆ แต่ว่าเราเปลี่ยนใจแล้วละ ไม่อยากพบพี่คม”

“เพ็ญ...” เธอเรียกอย่างอ่อนใจ “ใจคอตัวเองจะไม่แค้นพี่คมบ้างเทียวหรือ ทำอย่างนี้พี่คมเจ็บนะ”

“ก็ให้เจ็บไปเถอะ ใครจะไม่สนใจไปทำไม” เธอทำเสียงเกร “เราไม่ได้ทำอะไรเสียหายสักหน่อย”

“นี่... เพ็ญพูดกับเขาหน่อยนะ.. นะเพ็ญนะ...”

อีกฝ่ายหนึ่งรีบปฏิเสธ “อู๊ย ไม่เอาหรอก เราไม่รู้จะพูดอะไรนี่ เอาไว้วันหลังก็แล้วกัน เราจะไปแล้วละ แค่นี้หะเอม”

เพ็ญระพือวางโทรศัพท์ หันมาหาชายหนุ่มร่างสูงโอบหน้าเข้มคมคายที่ยืนถือแก้วเครื่องดื่มอยู่ใกล้ๆ ดวงตาวาววามของเขาจับอยู่ที่เธออย่างจดจ่อ มีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า

“เป็นยังไงครับ ญาติของคุณเพ็ญอนุญาตให้เราไปหาหรือเปล่า”

“วันหลังค่อยไปนะคะ วันนี้ไม่สะดวก”

เขาผิดหวัง “ทำไมหรือครับ”

“เอมกำลังมีแขก”

“อ้อ”

“เป็นคนสำคัญด้วยนะคะ” เธอหาเรื่องชวนคุย

“แฟนหรือ”

“เพื่อนของแฟนคะ แฟนเขาอยู่เมืองนอก ที่จริงไม่ใช่แค่แฟน... เขาหมั้นกันแล้ว ก็คู่หมั้นคนนี้แหละที่ให้สร้อยเอม เหมือนกับเส้นที่คุณให้กับสมรักเปียบเลย เพ็ญเห็นเอมใส่ติดตัวอยู่นานแล้ว”

“แล้วตอนนี้เธอยังใส่สร้อยนั้นอยู่หรือเปล่าครับ” เขาถามแล้วรอคอยคำตอบอย่างจรดจ่อ

“ไม่ได้สังเกตคะ แล้วหลังๆ นี้ก็ไม่ค่อยได้พบกันด้วย ต่างคนต่างก็ไม่ว่าง ได้ยินว่าตอนปิดเทอมเขาไปสอนหนังสือเด็ก กลับบ้าน ค่าๆ มีดๆ ไม่รู้ว่าตอนนี้เลิกสอนแล้วหรือยัง”

ประกายตาของเขาพรารขึ้นด้วยความขบขัน

“เชื่อหรือว่าเขาไปสอนหนังสือจริงๆ”

“เชื่อซีคะ เอมไม่ใช่คนเหลวไหลหรอก”

“แน่ใจไหม?” เขาถามยิ้มๆ เหมือนจงใจหยอกเย้ากับเธอมากกว่าจะสนใจคนที่ถูกกล่าวถึง

“ร้อยเปอร์เซ็นต์คะ” เธอตอบอย่างเชื่อมั่น

อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอยากจะหัวเราะดังๆ

หญิงสาวนางหนึ่งเดินตรงเข้ามา เธอเป็นคนสวยอย่างสะอาดตา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโอบหน้าถูกแต่งเติมสีสันทอย่างประณีต ทรงผมรุ่มรังกระจุยกระจายของเธอกำลังอยู่ในสมัย เธอมีเรือนร่างปราดเปรียวสมส่วน สวมกางเกงเข้ารูปสีม่วงเข้มเนื้อมัน เสื้อแพรสีขาวดอกกลมกว้างอวดนวลเนื้อที่อุ่มเอิบ

“จะไปกันหรือยังคะ” เธอถาม ยิ้มหยาดอยู่ทั้งที่ริมฝีปากและดวงตา ชายหนุ่มตอบโต้ด้วยรอยยิ้มแจ่มเดียวกัน

“แต่ว่าสร้อยรูปหัวใจคู่ที่เธอสวม ทำให้เขารู้สึกติดขัดในความรู้สึกกระไรอยู่.....”